

Джордж Смит

Имиджкон

Дъндър с удоволствие се отпусна в огромното кресло, усети допира на топлата коприна с която бе покрито и се протегна сладострастно. Разсеяният му поглед заброди по високия таван на двореца, после се прехвърли на разкошната блондинка, която стоеше на колене до него и внимателно нанасяше последните краски върху грижовно оформените нокти. А съблазнителната брюнетка с чувствените си бедра и ярките устни се бе навела над главата му и с лека усмивка пускаше в устата му грозде, зрънце по зрънце.

Той разглеждаше блондинката през премрежените си очи, наричаха я Сесил и с удоволствие си спомни развлеченията, които му бе предоставила вечерта. Прелестно... и възхитително. Но сега, сутринта, усещаше раздражение от присъствието ѝ, както вчера след брюнетката, както позавчера след червенкосите близначки, както...

Прозя се и то не много възпитано в присъствието на дами. Но защо те така дяволски го обожават и никога не пропускат случая да го поласкаят? Усмихна се криво: тях можеше да обърка с фантазията на въображението или по-правилно бе да каже, че Имиджкона е най-великото изобретение на човечеството. Мисълта му се стори така забавна, че той едва не се разсмя на глас.

– Кажете, не е ли истина, че той изглежда така чудесно? – с гордост възкликна Сесил и се дръпна да се възхити на собствената си работа. – Педикюрът ви е готов, мистър Дъндър.

Мъжът погледна десетте проблясващи петна, които предизвикваха такъв възторг в блондинката и лицето му се изкриви в остра гримаса. Ама че глупост приказва! Раздразнението се усили, когато Сесил прегърна десния му крак и започна да обсипва пръстите с горещи целувки.

– О, Дъндър – застана тя. – Така те обичам!

Желанието бе така силно, че той с труд се сдържа да не я изрита по изящния кръгъл задник и то със същия крак, върху който тя изливаше нежността си. Справи се с изкушението, защото даже в подобни мигове, когато животът му с жените започваше да изглежда нереален, той се стараше да бъде добър. Макар и преклонението и обожанието да се превръщаха в досада до смърт, опитваше се да си остане добър. Затова вместо да я изрита и да се успокои, той се прозя и ефектът бе къде посилен. Сините очи на девойката се разшириха от страх, а брюнетката се откъсна от гроздето и устните ѝ се разтрепераха.

– Ти... се каниш да ни напуснеш? – прошепна Сесил.

Той още веднъж се прозя и разсеяно я потупа по главата.

– Съвсем за малко, скъпа.

- О, Дъндър! – жално простена брюнетката. – Ти си ни разлюбил!
- Не, как само си го помислихте...
- Моля те, Дъндър, не отивай – Сесил се вцепи в крака му. – За теб сме готови на всичко! Ти си нашето щастие! Ти...
- Знам – отрязва ги той и се изправи. – Вие и двете сте прекалено мили. Но в такива мигове на живота, аз усещам привличане към...
- Остани, моля те – и брюнетката падна в краката му. – Ще направим вечеря с шампанско... Ще изпълняваме всяко твое ново желание. Какво ще кажеш, да поканим нови момичета? Аз ще танцувам...
- Съжалявам, Дафни – отвърна той, като си спомни все пак името ѝ. – Но всички момичета започват вече да ми се струват някак си неестествени, нереални... А когато подобно чувство се появява, аз трябва да си тръгна...
- Но... Сесил се разплака така силно, че с труд извличаше думи от себе си. – Когато си тръгваш, когато ни напускаш, с нас става така... сякаш ни изключват от живота...

Тези думи до известна степен опечалиха Дъндър, защото те в определена степен съответствуваха на истината. Но прави или не, той не можеше нищо да направи. Нещо неумолимо го привличаше в друг свят.

За последен път огледа изумителния разкош на Своя Дворец, красотата на Своите Жени, на лъчите на топлото Слънце и потегли на път.

* * *

Първото нещо, което му направи впечатление, след като излезе от Иמידжкона, бе воят на вятъра. И веднага усети вледеняващ студ. После до ушите му се донесе раздражен женски глас.

– Аха! Скапан глупако, как реши да се появиш, а? – пронизително се изви гласът на Нона. – Избрал си най-подходящото време, недоносче такова. И ще ти се наложи да порботиш малко!

О, боже! Отново е в Нестранд, ледения ад на края на Вселената. Той така често си мислеше, че никога не би желал да попадне пак в този колониален свят... Но, виж ти отново е тук и отново с Нона.

– Прекалено дълго се размотава – заяви високата и костелива жена с разпуснати черни коси и тънички устни на широкото плоско лице. Кривите и пожълтели зъби едва ли я украсяваха много.

Господи! – колко е уродлива! – помисли си той. В сравнение с нея Сесил и Дафни изглеждаха като богини.

– Добре, че се появи най-после. В полето скитат ледени вълци. Нужен ни е торф. Трябва с нещо да поддържаеме огъня, освен това...

Дъндър я слушаше и чакаше да свърши изреждането на дългия списък неотложни работи. Защо тя не натовари поне с част от тях безбройните си приятели, които се мотаят из селищата на големите рудници? Той знаеше, че любовниците ѝ не пропускаха възможността да се възползват от отсъствието му. Нона не само е грозна, но и вероломна в съзвучие с уродливостта си. А на такава планета, където на една жена се падат двадесет мъже и тя си има своите шансове...

– ...и да поправиш покрива на обора – завърши тя потока от думи.

Той не изрече нищо. Тогава Нона се примъкна към него и се загледа в лицето му.

– Ти чу ли какво ти казах? Това трябва да се направи!

– Да, чух – кимна той.

– Тогава не стой като пълен идиот. Сядай да закусиш и после излитай навън и се захващай на работа!

Тя стовари на масата дебело парче свинска сланина и чиния с овесена каша, от която се вдигаше пара. Миризмата бе отвратителна и Дъндър, докато сърбаше и гълташе, се стараеше да не диша през носа си. После навлече студозащитния костюм, завърши обличането с кожената наметка и се отпрати към двора.

– Чакай, глупако! – изкряска Нона и извлече от купчината стари вещи маската за лице. – Ти какво, искаш да ти измръзне носа ли?

Той бързо я намести на лицето си, така Нона не забеляза сърдитата и неприязнена гримаса, отвори вратата и прекрачи прага. Вятърът блъсна в лицето му вихрушка боцкащи ледени иглички, доста от които се завряха под маската. Това е то – Нустранд! Боже мой, защо именно тук?

Като разглеждаше до болка познатия му унил пейзаж, той с тъга се сети за топлината на току що напуснатата къща. Спомни си за черния сандък, който се намиреше в един от ъглите на схлупеното жилище. Имиджкона! Достатъчно е да направи няколко крачки и... Не, той още не е готов да се върне. Трябва да изпълни толкова много поръчения.

Той метна на рамо брадвата и тръгна през купчините замръзнал боклук към древното торфено блато, от което жителите на селището добиваха гориво за скромните си и несвършени печки.

През целия ден, от зори до мрак, който му се стори продължителен, той сечеше замръзалия торф и го трупаше на купчини. Вятърът се усили. Жестокият студ превръщаше всяко вдишване в невъобразима болка. За миг се мярна слънцето, слабо и бледо, но жълто, то надвисна точно над главата му. Дъндър започна да събира голяма връзка почти вкаменени съчки, тежки като напълнени с олово. Метна я на гръб и се запъти

към къщата си.

Нона мълчаливо трясна чиния със супа и метна до нея парче черен и мухлясал хляб. И това ако е обяд! Но той мълчаливо загреба с лъжицата мътната помия и като свърши с нея, отиде в задния двор, където се захвана да копае поредната хигиенична яма. В сравнение със сутрешната работа, това напомняше за приятна почивка. Изглежда земята на това място бе замръзнала още в онези далечни години, когато Нестранд бе започнала първата си обиколка край слънцето-скъперник.

Когато тъмнината стана достатъчно силна и непрогледна, Дъндър прекрати работата. Тялото мъчително измъчваше мозъка с болка. Като се поклащаше той се отправи към къщата. Едничката му мисъл бе: да спи!

Неистов вой изтръгна грубо мозъка от неспокойната забрава и му се стори, като идващ направо от дълбините на ада.

– Какво... каво е това? – запита той с немощен глас.

– Кретен такъв, това са ледените вълци! – с ужас отвърна Нона. – Те са в двора при обора. Веднага вълн! Изгони ги!

Дъндър се изправи и краката му се разтрепераха немощно, придърпа дрехите си и с труд ги навлече. А когато се протегна за лазерния пистолет, поредния пристъп на вой раздра ноцта и в синхрон с него записка и Нона:

– Бързай! Тези гадни твари ще разкъсат добичетата на парчета!

Той се спря на вратата, стискайки в едната си ръка пистолет, а в другата силен фенер. Видя ги: шестокраките грамадни зверове представляваха истинско въплъщение на ужаса. Един от тях се бе изправил на задните си четири крака и яростно блъскаше с издадените зъби портата на обора. Вътре кравите жално блееха от страх.

Той с труд тръгна през снежните преспи към обора. Един от хищниците го усети и пламтящите и налети с ярост кървави очи се насочиха заплашително към идващият човек. За миг звярът замря край изпотрошената греда, после стремително се обърна и със скокове се нахвърли на него.

Нападението бе неочаквано. Дъндър не успя да се прицели, нямаше време да вдигне оръжието си и стреля направо от бедрото си. Лъчът на лазера си впи в лопатката на звяра. Изстрелът явно не бе сполучлив. Огромното тяло направи последния си скок. Човекът успя по някакъв начин да се мръдне настрани и да прати право в главата на прелитащото тяло поредния заряд. Чудовището се строполи на снега и издъхна, като се мяташе и обилно оросяваше бялата повърхност с ярка свежа кръв.

Но смъртта едва не настигна и Дъндър, който забрави, че съществува и второ чудовище. Удар в гърба го запрати на замръзналата земя. Огромното тяло надвисна над него и той завика от страх и болка, когато ноктите на хищника изтръгнаха порядъчно парче плът от бедрото му, а ужасните челюсти защракаха право пред гърлото му.

Той изпусна фенера, но пистолета остана в ръката му. Натисна спуска и лъч с максимална мощност пререза ледената лапа на вълка. Звярът с рев се повали настрана и Дъндър се усети свободен. Със следващият изстрел той довърши нападателя. И мъглата на безсъзнанието започна да го омайва...

Доиде на себе си в Къщата. Лежеше на масата. Нона и някакъв непознат човек разговаряха наведени над него.

– Е, този път добре си изпати – заяви Нона, като видя, че отваря очи.

– Кракът трябва да се ампутира – натърти на последната дума непознатият.

– Вие лекар ли сте? – изхлипа Дъндър.

– Единственият в тази посока от Алфа Центавър до тук – потвърди човекът.

– Боли-и... дайте ми нещо...

– Мога да ти направя една инжекция морфин. Останала ми е още една ампула. На Земята... бихме ти спасили крака, но сега... тук... – той разпери безпомощно ръце.

Дъндър усети по разкъсания крак, да се разлива яростният пламък на болката. Лицето му се изкриви от неволна гримаса и тогава... забеляза гадната насмешка, която се появи на тънките устни на Нона.

– Когато започнем да те режем, с или без морфин, болката ще бъде адска, нали докторе?

– О, имам малко уиски в колата – измърмори мъжът. – Ще отида да го донеса.

Той излезе, а Нона се наведе над него и погледна право в очите му.

– Ще те боли истински, скъпото ми зайче. Така силно, както мен ме болеше, когато си заминаваше с онзи проклет и черен сандък и ме оставяше сам самичка.

– Не, Нона, не! Аз не исках да ти причинявам болка! Ти не можеш... – той едва не се издаде, когато щеше да каже, че тя не може да усеща болки.

– Но сега, с един крак, ти няма да изчезваш повече в този сандък – заяви тя изпълнена със сигурност и вяра. – Ти оставаш при мен. И ще

бъдеш мил и нежен!

– Нона-а! Ти нищо не разбираш и никога няма да разбереш! – той искаше да ѝ се примоли, но влезе докторът, като в ръката си държеше в ръцете литър уиски и черно куфарче.

– Ето, гълтай бързо – каза той и поднесе гърлото на бутилката към устните на Дъндър.

Алкохолът запаля гърлото и замъгли главата, но това почти не помогна в премахването на болката.

Докторът започна да реже и да трие с триона. Дъндър викаше така силно, че от пронизителните вопли черепът му, едва не се пръскаше. Защо ремъците, които го държаха за масата, не се късат от виковете и дърпанията? Защо проклятията му не изпепеляват двамата мъчители, които се навеждаха над него?

– Е, изглежда, свършихме – чу той думите на докторът, когато болката за пореден път го извлече от мъглата на безсъзнанието. – Ние трябва да изгорим раната на отрязаното място, иначе ще му изтече кръвта. Нямам нищо подходящо под ръка, но май този ръжен ще свърши добра работа. Ела тук и ми помогни да го нагрея.

Дъндър веднага се свести. И хвана погледа хвърлен му от Нона. А тя под тъгъл погледна черния съндък на Имиджкона и сякаш каза на глас: „Сега ти принадлежиш само на мен, само на мен... и няма да ти позволя да си отидеш...“

Но тя не може! Нима е способна?... През новата пелена на безсъзнание, която го обхваща от болката, алкохола и морфия, той се опита да отговори на своя въпрос: нима тя ще се опита да го излекува така? Но не знаеше отговора.

И докато те нажежаваха ръжена и чакаха да стане червен, че да изгорят окървавения остатък на крака, приличащият на ковчег силует на Имиджкона изпълни разума му.

Ако не беше болката, която го караше да губи ум и разум, той едва ли би намерил сили в себе си, да се изтърколи от масата и да запълзи към сандъка. Червена кървава следа се проточи зад него. Черната кутия! В размътеното съзнание биеше една мисъл: там, в кутията, е избавлението от болката, спасението, безопасността.

Той се добра и никой не го забеляза. Като извърши свръхчовешки подвиг, той се надигна нагоре и докосна с пръст копчето на сенсорната ключалка – единственото устройство във всяка вселена, което бе способно да отключи Имиджкона.

Апаратурата го идентифицира. Капакът се отвори и той рухна

вътре. По-скоро бе мъртъв, отколкото жив. Имиджкона безшумно се затвори.

После се появи ярък, слънчев свят от небитието и младите прекрасни лица се наведоха над него.

– Дъндър, мили! – извика Сесил и го прегърна с нежните си топли ръце.

– Сърчице мое – зашепна Дафни, – ти се върна!

– Ние сме щастливи, да те видим отново! – замърка червенокосата Тери.

– Очаровани сме! – като ехо се обади близначката ѝ.

– И аз много, много се радвам! – уверяваше ги Дъндър и внимателно оглеждаше крака си... своя забележителен и як, съвсем здрав крак. – Слава Богу! Слава богу! Върнах се!

Имиджкона си свърши добре работата. Нормално действуваше! Изтръгна го от въображаемия свят и го върна в истинския – чудесен свят!

Дъндър седна и хвърли възторжен поглед на Своя Изумителен, топъл свят... свят на Земята от Двеста Двадесет и Третия Век. Изминали бяха стотици години след Голямата Чума – онова бедствие, което поразяваше само мъжките гени. Числото на особите от силния пол се намали до няколко хиляди и сега всеки от тях стана център на безкрайно предан и грижлив харем.

Доста мъже се оказаха неспособни да понесат подобно напрежение. Дългите години на обожание, удовлетворяването на всяко желание, възможността да имат която си жена пожелаят, бе така уморително!

И тогава се появи Имиджкона. Изобретение, което позволяваше на всеки човек да превърне въображаемия свят в реален. Някои мъже го използват, да създадат още по-екзотични и чудесни светове, отколкото този в който така добре живееха. Но изобилието на прекрасното само по себе си поразяваше чувство на още повече неудовлетвореност.

Дъндър се оказа по-мъдър. И с помощта на машината си създаде съвсем различен свят, свят на студа и ужаса – Нестранд. Той познаваше най-великата истина на живота.

Какво хубаво може да ти предложи рая, ако чудесата няма с какво да се сравняват? Как може де се цени небесното блаженство, ако от време на време не се вкучват от ужасите на ада?

КРАЙ

© Джордж Смит

George Smith
In the Imagicon

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

СМЪРТ НА МАРС (агресивна фантастика). 1993. Изд. Неохрон, Пловдив и Изд. Хермес, Пловдив. (SF Трилър, No.16) Редактор, съставители: Иво ХРИСТОВ, Николай СТРАНСКИ. Превод: [не е указан; най-вероятно са съставителите]. Формат: 120×165. Страници: 192.

Съдържание: [без назв.; въведение от изд.] – с.2;

Момчето и неговото куче [повест], Харлан ЕЛИСЪН – с.3;

Съдът на зрителите, Алън Дийн ФОСТЪР – с.51;

Планетата Шеол, Кордауйнър СМИТ – с.86;

Как умират на Марс, Лари НИВЪН – с.137;

Имиджкон, Джордж Х. СМИТ – с.175;

Съживиха го, Дени ПЛЕКТЧА [не е указано в съдържанието] – с.185;

Енциклопедия на световната фантастика, част VIII (ВАЙС-ВЕРКОР) – с. 189.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1035>]